

Земята, която ни храни

(Есе)

Рея се из въздуха. По-лека съм дори от него. Извисявам се високо...Високо. Приближавам се до необятната Вселена. Оттук мога да усетя парещите лъчи на слънцето, показващо се рано сутрин. А спусне ли се мракът, сред мен като мъниста се нанизват звездите. Мога да усетя студените им малки телца, светещи с примамлив блясък. Политам сред тях...Следя ги, радвам им се, но търся нещо друго. Място, където да се впиша, където да открия още хора като мен. Обикновено спокойно кътче, таящо в себе си капчица магия, глътка изящество и късче живот. Съзирам толкова много небесни тела. Планети коя от коя по – красива, пъстра и тайнствена. Всяка една е различна от преходната, но и подобна на нея. Но не и Тя...Една единствена малка планета има нещо повече от другите. Погледнеш ли към нея, ти се иска вечно да се къпеш в преливащите се нежни цветове. Да усещаш онова замайване, обземащо те, когато се влюбиш. Защото ние я обичаме...Тя е нашата майка, даряваща ни живот, нашата сестра, споделяща с нас добро и зло, нашата мъдра баба, повеждаща ни по стъпките на предците ни. Тя ни е всичко. Ето затова избираме нея пред всяко друго небесно тяло, всяка планета, всяко съзвездие.

Спускам се надолу...Вече не съм сред звездите, не съм на върха. Толкова по-малка и нисша съм сега. Привидно изглежда така, но истината е друга. Точно тук – стъпвайки по росната трева, отпивайки от бистрата вода, дишайки от свежия въздух, тичайки след пеперудите и късайки от пъстрите цветя. Ето тук е моето любимо място. Не искам да съм нависоко като звездите. Ненужно ми е да съм близка на слънцето. Защо ми е дори да стъпвам по друга суха, мрачна и студена планета, когато имам всичко необходимо на едно място. На нашата планета – Земята, мога да посрещна изгрева, да се полюбувам на сияйната луна, да се опитам да преброя звездите. Мога дори да разпозная далечните други планети, носещи своите тайни и легенди. Но това е най-малкото, което планетата Земя дарява на нас – всички нейни деца.

Единствено тук винаги сме сити. Няма го онова тежко чувство на липса, дебнешо ни от всяко ъгълче на съзнанието ни. Вървейки сред природата, виждаме толкова много облаци. Но не от тях си набавяме силата, необходима ни за да продължаваме напред. Това, което ни кара да се чувстваме удовлетворени, спокойни и сити, се крие в малките неща. Не плодът ни прави щастливи, а пейзажът, окъпан в цвета на дърветата в ранна

пролет. Не само хлябът утолява глада ни, а слънчевият цвят на обширните ниви, засети с живописните стъбла на житото. Земята е тази, която ни храни, но не единствено с цел да задоволи физиологичните ни нужди. Нашата планета умее нещо повече – извисява ни духовно.

Слушайки разказите на баба ми, се пренасям в един далечен свят, където всичко е по-старо, но много по-истинско. Около мен вървят хора, облечени в обагрени носии. Пред всяка къща малки деца тичат, а млади невести месят поредната погача на открито, за да може слънчевите лъчи да погалят благоуханното творение на човешките ръце и да го направят още по-невероятно. Носи се дъх на български рози, а прохладният ветрец развява песента на жътварите. Чувствам се сякаш времето ме върна назад, за да осъзная какво се е променило. Изтървахме нишката, водеща ни към истинската храна, която ни е необходима. Вперихме поглед в повърхностното, а не потърсихме по – надълбоко. Не само България избра да закупи готова картина, пред това собственооръчно да обрисова красив пейзаж. Тази сянка е надвиснала над цялата планета. Откъсни зеленчук от собствената си градина, а не от чуждата или от магазина! Само така ще опиташ вкуса на истинската сладост и удоволствие, обземащи те, откъсвайки продукта със собствените си ръце.

Земята няма да се промени. Тя винаги ще запази своята гостоприемност и уютност, ще бъде наш вечен дом Винаги, поглеждайки я от високо, ще съзираме златните ниви, пъстрите овощни поля и бистрите езера. Ще долавяме аромата на цветя, току-що подали главица изпод почвата. Ще усещаме още дълго и чистият въздух, реещ се сред нас. Но ние няма да останем същите, ако не предприемем мерки още сега. Земята е едно голямо благо, от което можем да вземаме без да връщаме. Тя е като извор, който ще ни излекува и няма да пожелае нищо в замяна. Но не защото няма нужда от нашата помощ, а защото е смирена и оценява и малкото, което правим за нея. Защо не вземем пример от нея! Нека всички заедно продължим да живеем, вземайки от храната, която ни предлага Земята. Но нека в замяна ѝ дарим нещо. Да подарим букет пролетни цветя, но да създадем градина от нови такива. Да откъснем плод, но и да засадим дърво. За да може духовността да я има дълго и да бъде достижима за всеки!

Написал: Теменужка Стоянова Траянова – 10 „б” клас

ЗПГ „Кл. Тимирязев”